

žOS

študentski ustvarjalni svet

JUNIJ 2016

**VIŠJA STROKOVNA ŠOLA SLOVENJ GRADEC
HIGHER VOCATIONAL COLLEGE**

VIŠJA STROKOVNA ŠOLA SLOVENJ GRADEC JE ŠOLA S ŠTEVILNIMI MEDNARODNIMI POVEZAVAMI

Višja strokovna šola v Slovenj Gradcu je že večkrat dokazala, da ve, kaj želi in da to tudi zmore. V študijskem letu 2015/2016 smo uspešno prestali zunanje preverjanje kakovosti s strani NAKVIS-a, ki je pogoj za ponovno akreditacijo izvedbe programov, izvedli številne mednarodne izmenjave, tako profesorjev kot tudi študentov, v okviru strokovnih ekskurzij obiskali številna slovenska podjetja, gostili različne strokovnjake iz gospodarstva ...

V aktivnosti, ki smo jih izvajali, smo vedno vključevali tudi naše študentke in študente, ki so med drugimi uspehi dosegli prvo mesto na raziskovalnem taboru v Murski Soboti.

Ponosni smo na mednarodno sodelovanje s Sveučilištem v Splitu, kamor se je v letošnjem letu odpravilo na večdnevno izmenjavo kar sedem naših študentk, prof. Milena Štrovs Gagič in referent Mitja Hudovernik. Z nastopom in s svojim referatom so naši študenti ponovno dokazali, zakaj smo nanje in naše predavatelje tako zelo ponosni.

Vsem skupaj v imenu predavateljskega zbora želim veliko lepih poletnih dni, uspehov na izpitnih rokih in veliko uporabnih diplomskih nalog.

mag. Samo Kramer
ravnatelj VSŠ

ERASMUS+ (AVSTRIJA)

Zelo sem vesela, da lahko z vami delim izkušnjo, ki sem jo pridobila z Erasmus mobilnostjo. Za opravljanje praktičnega usposabljanja v tujini sem se odločila iz več razlogov. Prvi razlog za odhod je bil ta, da rada spoznavam druge države, njihove kulture in ljudi. Drugi razlog za izmenjavo je bil, da pogledam malo širše, tudi na področju zaposlovanja, saj stanje glede zaposlitev bodočih diplomiranih ekonomistov v Sloveniji ni najbolj spodbudno. Tretji razlog za opravljanje praktičnega usposabljanja v tujini je bil, da si pridobim nova znanja, izkušnje in reference, ki mi bodo pomagale pri zaposlitvi.

Priprave na odhod so bile naporne, predvsem za moja starša, saj sta bila glede moje samostojnosti v tuji državi sprva malce skeptična, a sta me hkrati spodbujala, saj sta menila, da je moja odločitev koristna za kariero po študiju. Prvi vtisi na Dunaju so bili pozitivni, saj so ljudje zelo prijazni, gostoljubni in odprti, s čimer me je seznanil že študent, ki je bil leto pred tem na trimesečni Erasmus mobilnosti.

Živela sem v študentskem domu: ÖJAB-Europahaus Dr. Bruno Buchwieser, kjer prebiva večina Erasmus študentov. Tudi tam so me takoj lepo sprejeli in mi razložili vse potrebno glede bivanja v tem domu. Imela sem nekaj težav pri iskanju prevoza do podjetja Gorenje, v katerem se opravljala prakso. To je bila prva negativna izkušnja. Obstaja namreč zelo veliko različnih avtobusov, vendar sem nekako prispela do mesta, kjer deluje podjetje Gorenje. V logističnem oddelku sem bila zadovoljna, saj je bila sodelavka zelo prijazna in pripravljena pomagati, tudi moj mentor gospod Lubej je bil zelo korekten.

Meni je izkušnja samostojnega bivanja pripomogla k temu, da sem postala samostojna in varčna. Veliko stvari si moraš kupiti in prej sploh ne veš, kako zelo moraš biti varčen in preudaren, da lahko skozi mesec preživiš z določeno vsoto. Vedno mi je bilo veliko stvari samoumevnih, saj starši poskrbijo za vse, tukaj pa nimaš staršev, ki bi kuhali, pospravljali ter oprali oblačila. Študentom tudi zaradi tega priporočam mednarodno mobilnost, kajti jaz sem v treh mesecih zelo dozorela in postala precej bolj odgovorna. Naučila pa sem se tudi, da moraš biti dober človek. Pomembno je, da si pozitiven, da ustvarjaš spomine in prijateljstva.

Fatma Ahmetović

ERASMUS+ (ČEŠKA)

Moja Erasmus izkušnja se je začela v soboto, 2. 4. 2016, zjutraj na železniški postaji v Mariboru. Zajtrk je bil dober, vreme oblačno, mati objokana, jaz pa malo prestrašen, veliko bolj pa poln navdušenja v pričakovanju nove življenjske izkušnje.

Pot je bila kar dolga, a je minilo dokaj hitro. Zraven sem imel knjigo, glasbo in igrice na telefonu, da bi si s tem krajšal čas, a ves čas sem gledal pokrajino, skozi katero sem se vozil, in užival v tem. Najbolj mi je bilo zanimivo, ko sem ugotovil, da smo prišli na Češko. Velikih vetrnic, ki jih je bilo na desetine od Dunaja do meje, ni bilo več. Nekatere hiše so bile stare in na pol porušene, kot bi prišel v Bosno. Železniške postaje pa niso bile več steklene, bele in čiste kot v Avstriji, temveč betonske, železne, umazane in porisane z grafiti.

Pavel Kluch, Erasmus koordinator na Češkem, me je pričakal v Pardubicah in peljal v Časlav. Naslednji dan me je peljal na kratek izlet, kjer sem si ogledal grad Žleby, velik jez, katerega ime sem pozabil, ruševino starega gradu Lichnice in Časlav. Po tem izletu sem ugotovil, da je na Češkem veliko Vietnamcev, še več pa Romov, a se mi zdi, da so tukaj malo bolj integrirani v družbo kot pri nas.

4. 4. 2016 je bil moj prvi delovni dan in spoznal sem par zelo prijaznih, mladih in zanimivih ljudi, s katerimi sem preživel veliko časa. Moja mentorica v podjetju, Petra Lesakova, me od takrat ne pusti brez dela in mi daje različna in zanimiva dela, tako da mi ni dolgčas, pa tudi delo mi je všeč. Maja so me povabili tudi na bowling, kjer smo se bolje spoznali.

Od takrat so dnevi bolj kot ne enaki. V prostem času malo berem ali tečem ter ob večerih pogledam kakšen anime. Ob vikendih pa z vlakom potujem naokrog. Do zdaj sem bil v Kutni Gori, Kolinu, Konopištu, Karlštajnu in nekajkrat v Pragi. Češka je raj za »history geeka«, kot sem jaz, in ima zelo bogato zgodovino in ogromno različnih vrst piva. V naslednjih dneh načrtujem še nekaj izletov, ki mi jih je organizirala šola. Do konca meseca pa imam namen iti še v Brno, v Kutno Goro na nek srednjeveški dogodek in Prago, ker je pač čudovito mesto, dokler se držiš centra.

Za zaključek bi rad še povedal, da sem zelo zadovoljen s svojo Erasmus izkušnjo in bi Češko priporočal vsakemu, ki ima rad zgodovino, pivo in rad prihrani kakšen evro ali dva. Tudi ženske tukaj so prijetne za oči.

Simon Jeseničnik je svojo Erasmus+ izkušnjo, našo šolo in našo deželo predstavil študentom partnerske institucije VOŠ Časlav, Češka.

Simon Jeseničnik

MEDNARODNI TEDEN V KLAIPEDI, LITVA

Majda Bukovnik in Milena Štrovs Gagič sva se med 25. in 29. aprilom 2016 udeležili 6. Mednarodnega tedna Univerze v Klaipedi, Litva (Klaipeda State University of Applied Sciences). Litva je ena izmed baltskih držav (poleg nje so to še Latvija in Estonija), Klaipeda pa 3. največje mesto v državi s skoraj 160.000 prebivalcev.

Naj kar na začetku poudarim, da je bil to zagotovo eden najbolje organiziranih mednarodnih tednov do sedaj, saj so se organizatorji izredno potrudili, tako na področju organizacije kot tudi gostoljubnosti.

V ponedeljek popoldan smo začeli z delom in druženjem, saj smo predstavili svoje šole in hrano naših krajev.

V torek sem imela cel dan pouk (vseh osem ur z eno skupino je bilo kar zahtevnih), mag. Bukovnikova pa se je srečala s predavateljicami matične inštitucije in se z njimi pogovarjala o inovativnih metodah poučevanja in doseganju kreditnih točk. Popoldan nas je predavateljica fakultete za turizem popeljala po starem mestnem jedru Klaipede in nam podrobno predstavila njihovo, precej nesrečno zgodovino: zaradi strateškega položaja ob morju so si jih ves čas podrejali drugi (Nemci in Rusi).

V sredo smo predstavili svoje šole na Tehnološki fakulteti, ki so nam jo tudi prijazno razkazali. Po odličnem kosilu v njihovi restavraciji pa smo obiskali pristanišče, kjer so nam predstavili občudovanje zbujaajoče podatke o uspešnosti luke v Klaipedi. Po kratkem počitku smo se spet zbrali na slavnostni večerji.

V četrtek smo obiskali Fakulteto za družbene vede, kjer so nam na kratko predstavili njihov jezik (eden izmed

baltskih jezikov: zelo star, nihče ga ne razume, celo sosednji Latvijci ne) in plese, potem smo spet na stojnicah predstavili svoje šole.

Po kosilu smo obiskali rehabilitacijsko bolnišnico v bližnji Palangi, kjer prakso opravljajo tudi njihovi študenti. Za zaključek smo se sprehodili skozi še skoraj povsem mirujoči (narava je v cvetenju in brstenju vsaj 3 tedne za nami) botanični vrt do razkošne vile, kjer je tudi muzej jantarja.

V petek so nas naši prijazni gostitelji popeljali še v Delfinarij, kjer smo si ogledali prikupno predstavo z delfini.

Po povratku smo se začeli poslavljati drug od drugega in se vračati domov. Dodala bi še, da je bilo precej priložnosti za izmenjavo informacij, ne le s predavatelji na gostiteljski šoli, temveč tudi z ude-

leženci mednarodnega tedna iz drugih držav. Zanimivo je npr., kako se na krčenje števila vpisanih študentov odziva izobraževalna politika. V Litvi ministrstvo zahteva združevanje skupin študentov (če njihovo število npr. pade pod 10), čeprav študirajo v različnih študijskih programih in so vsebine ekonomskih predmetov dokaj različne. V sosednji Latviji pa ima več pristojnosti fakulteta, ki izvaja nasprotno politiko – predmeti se izvedejo tudi za izjemno nizko število študentov.

Naj sklenem s tole mislijo: vsekakor priporočava Klaipedo vsem kolegom in tudi študentom (imajo namreč tudi mednarodni oddelek), saj se maksimalno potrudijo za vsakogar. Upava pa tudi, da sva uspeli skleniti novo povezavo za sodelovanje v prihodnosti.

Milena Štrovs Gagič, prof.

ŠPIC 2016

Srečanje s profesor Najrajterjevo prvo sredo v maju ob 6. uri zjutraj. Ne, s Teodorjem nisva bila kaznovana, ampak sva bila srečna izbranca za udeležbo na 8. mednarodnem raziskovalnem taboru ŠPIC (Študentski podjetniški in inovacijsko-raziskovalni center). Polni pričakovanja smo se odpravili na pot, ki je ob sproščenem kramljanju kaj hitro minila. Ob prihodu so nas lepo sprejeli in pogostili z rogljiči in kavo. Že ob pričetku sem takoj razumela, zakaj so bili lanskoletni udeleženci tabora iz naše šole navdušeni! Kljub temu pa sem bila malo živčna – po srečanju s študenti iz Murske Sobote, Celja, Novega mesta, Ptuja, Zagreba in Niša smo namreč odšli na uradno otvoritev tabora, kjer so bili novinarji, ravnatelj šole in župan mesta. Bomo podlegli pritisku in pričakovanjem profesorjev in novinarjev ali bomo vzeli naše prihajajoče delo kot druženje in skupinski izziv?

Po otvoritvi smo kot izgubljene ovčke sledili našim novim mentorici po skupinah. Potrebni je bilo le nekaj nerodnih pogledov in razlaga vzdevka Dunjo, ki so ga našemu Denisu v skupini dodelili prijatelji, in vsi smo se prav kmalu počutili kot stari znanci. Profesorici Blažena in Ivana sta ustvarili sproščeno vzdušje, hkrati pa nista dovoljevali lenarjenja. Razložili sta, da sta naše predhodno delo, ki smo ga pošiljali prek elektronskih naslovov, združili v teoretični del, da pa nas še čaka izdelava grafov in razlaga anketnih odgovorov, ki smo jih pridobili v mesecu dni s spletnimi vprašalniki. Staknili smo

glave, ponovno ugotovili, kako izdelati grafe v Excel-u in se odločili med seboj primerjati odgovore po regijah. Tako smo »padli noter«, da sploh nismo pogruntali, da nas je že čakalo kosilo. Pojedli smo v šolski jedilnici, nato pa spet v timske duhu izdelovali naš bilten. Vendar le do 16. ure – nato pa smo odšli v dijaški dom, kjer smo se nastanili za dve noči. Ker nas niso pustili lačne, smo tam tudi večerjali, odigrali še kakšno partijo ali dve ročnega nogometa, nato pa z lokalnimi profesorji odšli raziskovat Mursko Soboto. Mesto je bogato z zanimivimi stavbami, med katerimi je predvsem izstopala cerkev, ki smo si jo ogledali, našo pozornost pa je pritegnil tudi lep urejen park. Zanimivo je, da poleg nas zunaj ni bilo veliko ljudi – domnevali smo, da se Sobočani med tednom bolj zadržujejo doma, zato smo se namesto njih študentje vseh sodelujočih šol družili v centru mesta na pijači.

Naslednji dan smo delali od 9. pa vse do 16. ure. Delo je bilo intenzivno, a morali smo pljuniti v roke, saj smo v tem dnevu morali dokončati bilten, narediti PowerPoint predstavitev in oblikovati plakat. Na srečo je bila organizacija dela uspešno zastavljena, saj nam je v kratkem času uspelo realizirati vse, kar se je še prejšnji dan zdelo skoraj nemogoče. Veliko sta pripomogli izkušeni profesorici, prav tako pa naše trdo delo na področju besednega in likovnega ustvarjanja. Tudi obilno kosilo je pripomoglo k hitri realizaciji naših načrtov. Komaj smo dodobra končali z delom na šoli, že nas je čakal naslednji izziv – tekmovanje v bowlingu in bilijardu. Vsi smo bili zelo tekmovalni, najbolj pa so v tem prednjačili profesorji. Za zunanjega opazovalca je bila scena zelo zanimiva: krogle so letele malo po pravi, malo po napačni igralni stezi, prav vsak izmed udeležencev pa je imel posebno tehniko metanja. Lahko bi rekli, da je bilo tisto noč moč videti flaminge na eni nogi, žirafe, pa baletke in drsalke ... No, nekateri pa so izstopali s svojo suverenostjo. Med njimi sva bila tudi Teo in jaz – Teo je kot bivši kegljač dosegel skupno drugo mesto z zna-

njem, jaz pa sem kot zagrizena športnica dosegla skupno tretje mesto, malo z borbenostjo, malo pa tudi s srečo. Tudi bilijard je bil zanimiv – eden izmed študentov je s seboj celo prinesel svojo palico in rokavico! Tudi pri bilijardu je blestel Teo, ki je osvojil skupno drugo mesto. Zaradi najinih dosežkov je naša šola prvič v zgodovini ŠPIC-a osvojila skupno prvo mesto pri športnem udejstvovanju. Kakšna čast! A večera je bilo (pre)hitro konec, naslednji dan pa nas je čakala pomembna predstavitev!

Spet so prišli novinarji, ki so posneli naše plakate, spraševali profesorje o našem delu in čakali na končne predstavitve. Štiri skupine smo predstavile naše teme, potek dela, ugotovitve in delile vtise 8. ŠPIC-a. Vsak udeleženec je predstavil svoj del in vnesel svoj način predstavitve ter s tem doprinesel svežino k celotni podobi. Ob koncu smo dobili priznanja za sodelovanje ter medalje za športne dosežke. Vse skupaj je čisto prehitro minilo! Ponosna sem na končne izdelke naših skupin, vesela pa sem tudi, da sem na taboru spoznala veliko novih ljudi, ki jim lahko danes rečem prijatelji. Ah, ja, da ne pozabim – zadnja sladica tabora je bila prekmurska gibanica, zadnji pogovor pa z domačim referentom, Štefanom, po domače Pištekom, ki je dejal: »Se vidimo naslednje leto!« Hvala vsem, ki ste nama s Teodorjem obisk tabora omogočili! Se vidimo, Pištek!

IN ŠE NEKAJ FOTOGRAFIJ ...

Nina Kontrec

PARACLIMBING

Predstavila vam bom svojo prvo tekmo paraclimbing v Italiji, torej tekmo v plezanju za invalide. Izvedeli boste, kako je tekma potekala, kakšne so bile priprave, kako sem se počutila...

Plezati sem začela v šestem razredu osnovne šole. Za plezanje sem se navdušila, ker sta tudi moji sestri Sara in Petra plezali. Sara in Petra sta dvakrat zapored šli na tekmo v ARCO. Na internetu smo zasledili, da obstaja tudi paraclimbing, torej plezanje za invalide. Začela sem trenirati in trenirala cele počitnice. Mama je spraševala trenerje, če se lahko jaz udeležim mednarodne tekme, glede na to, da se nihče od Slovencev tekme ne bo udeležil. Šla sem na preizkus plezanja v Prestranek. Tam sem dobila dovoljenje, da lahko grem na tekmo. Tik pred prijavo smo ugotavljali, če sem sploh prijavljena v pravi kategoriji. Pozanimali smo se na očesni kliniki. Potrdili so, da spadam v kategorijo slepih in slabovidnih B3. Ker sem bila v svoji kategoriji edina, so rekli, da na tekmo sicer lahko grem, vendar ne bo podelitve. Zato smo se odločili, da na tekmo ne grem. Dan pred tekmo, ko je bila registracija, so mamο obvestili, da lahko grem na tekmo in tekmujem v kategoriji B2, kjer bomo štirje tekmovalci. Mama je zagotovila, da bom jaz zagotovo šla na tekmo. V petek, 6. septembra 2013, sva z atom okoli pol dveh zjutraj krenila na pot proti Italiji. Ata si je v službi uredil zamenjavo. Bilo je zelo razburljivo. Veselila sem se tekme, po drugi strani pa me je bilo kar malce strah, da ne bi ostala brez medalje. Končno sva z atom prispela v Arco. Sedaj sem si lahko v živo ogledala steno. Tam je bila tudi slovenska reprezentanca z Mino Markovič na čelu. Celotna reprezentanca je prišla k meni in mi izročila majico s slovenskim grbom. To majico sem oblekla in tekma se je začela. V prvi smeri sem štartala kot tretja in se uvrstila na drugo mesto, skupaj še z dvema tekmovalkama. V drugi smeri sem štartala prva. Na koncu sem bila druga. Prejela sem srebrno medaljo. Prišla sem domov zelo pozno večer. Doma so mi mama, Sara in Petra pripravili presenečenje. Po vsej hiši je bilo polno plakatov, na katerih ni manjkalo čestitk. Bila sem presrečna.

Naslednje leto, torej 2014, sem se udeležila treh tekem. Najprej v začetku julija v Imstu, v katerem je tekma trajala dva dni in je bilo potrebno preplezati vseh šest smeri. Po petih smereh sva z Italijanko vodili, saj sva edini v najini kategoriji prišli do vrha vseh petih smeri. Zadnja oz. šesta smer pa je bila odločilna, zato je bila ta smer tako težka. Plezala sem pred Italijanko in sem priplezala do polovice. Italijanka je šla zadnja in je preplezala manj. Na koncu sem bila zmagovalka. Konec avgusta sem se udeležila tekme v Arcu, kjer mi je v obeh smereh uspelo premagati vso konkurencο in sem že drugič stala na najvišji stopnički. Od 8. do 14. septembra sem šla na svetovno prvenstvo v Gijon, v Španijo, to je bilo zame prvo svetovno prvenstvo.

V četrtek, 11. 9., so se mi uresničile sanje, saj sem prvič v svojem življenju nastopila na svetovnem prvenstvu. Priznati moram, da me je bilo kar pošteno strah pred tako pomembnim tekmovanjem.

Vedela sem, da imam možnosti za vrhunsko uvrstitev, saj sem bila zmagovalka zadnjih dveh tekem v Imstu in Arcu. Ampak v Španiji je bilo svetovno prvenstvo.

Končno se je tekma začela. Moja prva smer je bila modra. V ogrevalni coni sem se ogrela ter si skupaj z mamo pogledala posnetek demonstratorja modre smeri. V tej smeri nisem prišla do vrha. Uvrstila pa sem se na 2. mesto. Sklenila sem, da se bom v drugi smeri še bolj potrudila. Na vrsti je bila rdeča smer. V ogrevalni coni sva z mamo najmanj desetkrat pogledali demonstratorja, ki je plezal rdečo smer. Tokrat mi je uspelo. Sploh nisem mogla verjeti, da sem v svoji kategoriji edina prišla do vrha. Srečo sem imela, da se je tista Italijanka, ki me je prej prehitela, uvrstila na tretjo mesto. Tako sem jaz v kvalifikacijah zmagala. To je bilo dobro izhodišče za sobotni finale. Končno finale. Zdaj me je bilo šele strah. Vedela sem, da imam medaljo že zagotovljeno, saj smo se v finale uvrstile le tri tekmovalke. Ampak jaz sem si želela le zmagati. V finalu pa je bilo čisto drugače. Imeli smo izolacijsko cono. Nihče ni smel gledati drugih tekmovalcev. Tudi nobene demonstracije ni bilo. Pred začetkom finala smo imeli skupen ogled smeri. Moja finalna smer je bila zelena. Z mamo sva si skupaj ogledovali smer. Nato pa sva se vrnili v cono, kjer smo čakali na finalni nastop. Okoli 20. ure sem le dočkala svoj veliki finale. Na začetku mi je kar nekako šlo, potem pa sem se izgubila in nisem našla oprimkov. Mama mi je govorila, da naj grem bolj desno. Nisem pa vedela kako, saj nisem našla oprimkov. Porabila sem preveč moči in prepozno našla »šalco«, to je oprimek, ki se ga lahko dobro prime. Zato sem preplezala manj, kot bi lahko. Po preplezani smeri sem bila deležna čestitk, fotografov pa se je kar trlo okoli mene. Na ekranu sem videla, da sem prva. Napisali so, da sem prišla do iste višine kot v kvalifikacijah tretjevrščena. Ker pa sem bila v kvalifikacijah boljša jaz, sem bila na prvem mestu. Bila sem presrečna. Vendar ne dolgo. Zaradi pritožbe Italijanov je komisija še enkrat pogledala posnetke in sporočila, da sem jaz na drugem mestu. Tako sem se morala sprijazniti z drugim mestom. Konec koncev je tudi drugo mesto na svetovnem prvenstvu lep uspeh. A malo me vseeno jezi, ker se mi je zlata medalja za las izmuznila iz rok. Letos je svetovno prvenstvo v Parizu, kjer moram res zmagati. Upam, da mi bo uspelo.

V letu 2015 sem se udeležila samo dveh tekem: v Imstu, kjer mi je uspelo ponoviti lansko zmago, prvič pa sem se udeležila tekme v Franciji, natančneje v Chamonixu. Tam so veljala stroga pravila: če bodo prijavljeni vsaj štirje tekmovalci iz treh držav, bo podelitev. Na srečo je bilo tako. Po kvalifikacijah se mi je uspelo uvrstiti v finale. V finalu se ni izšlo in sem se na koncu uvrstila na tretje mesto. Letos sem bom udeležila treh tekem. Konec junija grem na tekmo v Italijo, in sicer v Campitello di Fassa, julija v Imst ter septembra na svetovno prvenstvo v Paris. Leta 2013 sem sredi julija začela intenzivno trenirati pred mojo prvo tekmo v Italiji, ki je bila v začetku septembra. Poleti imam treninge doma, pozimi pa na Ravnah. Včasih grem v Slovenj Gradec na boulder. Poleti navadno treniram trikrat na teden, pred svetovnim prvenstvom pa bo verjetno še več treningov.

Za mojo tekmo, kjer so slepi in slabovidni, mora biti en spremljevalec, ki mi govori oz. me usmerja, kam naj stopim oz. kje so oprimki (npr. desna noga višje, desna roka višja itd.) V času, ko je tekma, mora biti popolna tišina, da slišim tistega, ki me usmerja, kje so oprimki.

To je torej kratka predstavitev mojega hobija in moje strasti.

Tanja Glušič

MEDNARODNO SODELOVANJE Z UNIVERZO V SPLITU

Študentke Višje strokovne šole Slovenj Gradec, profesorica Milena Štrovs Gagič ter referent Mitja Hudovernik smo se v četrtek, 16. 6. 2016 ob 6. uri zjutraj odpravili na izmenjavo študentov v Split. Že navsezgodaj smo bili polni energije in smo nestrpno čakali naše potovanje. Ob meji s Hrvaško nas je presenetila žica, saj smo jo skoraj vse prvič videle. Nato smo nadaljevali pot. Imeli smo dva postanka, kjer smo se okrepčali, pili kavice in jedli sendviče. Pri drugem postanku, na postajališču Krka, smo si že ogledovali most ter ladje, ki so plule po reki. Kmalu zatem smo prispeli v Split. Osvežili smo se in odšli proti našim gostiteljem. Obiskali smo Sveučilišče v Splitu, ki je 2. največja univerza na Hrvaškem. Deluje že od leta 1974, obiskuje pa jo okoli 20.000 študentov. Povabljeni smo bili na 2. mednarodno konferenco CIET 2016 (Contemporary issues in economy & technology). To je bila za nas izredna čast, saj smo bili edini iz Slovenije. Takoj nas je prijazno sprejela dr. Domagoja Buljan Barbača.

Ob 15. uri je bila otvoritev mednarodne konference.

Po uvodnih pozdravih pa smo študentke predstavile uvedbo davčnih blagajn v Sloveniji, in sicer študentom Sveučilišta v Splitu.

Po predstavitvi so nas študentje povabili na druženje, kjer smo prijetno klepetali, obujali spomine o tem, kako so bili pred letom dni pri nas na Višji strokovni šoli Slovenj Gradec. Bili so zelo navdušeni nad gostoljubjem in prijaznostjo naših profesorjev. Zatem nas je gospod Peter peljal na obalo, kjer smo prvič namočile noge v morje ter z velikim veseljem pojedle sladoled. Ob 19. uri smo se vrnili na univerzo, kjer smo najprej poslušali dalmatinsko klapo, nato pa smo imeli odlično skupno večerjo. Na koncu večerje smo spet poslušali nežne melodije dalmatinske klape. Prečudovit dan smo zaključili s sprehodom do najbližjega parka, kjer smo opazovali goske in račke.

V petek smo se zbudili okoli 7. ure zjutraj, skupaj zajtrkovali ter se hitro odpravili na plažo. Dopoldne smo preživeli ob kopanju, sončenju in druženju. Ob 15.30 uri pa smo se udeležili uradnega zaključka konference, čemur je sledilo skupno kosilo.

Našim gostiteljem smo podarili sponzorska darila v zahvalo ter se odpravili v center Splita. Profesorica in referent sta bila naša vodiča, razkazala sta nam mesto in nam marsikaj povedala o zgodovini centra. Navdušene smo bile nad Dioklecijanovo palačo in prikupnimi ozkimi uličicami.

Na ulici smo tudi zapele s tamkajšnjim nastopajočim ter opazovale veličastne ladje. Nakupile smo spominke za domače. Zvečer smo uživale na plaži in ob druženju.

Prehitro je napočil zadnji dan in že smo spet skupaj zajtrkovali. V soboto smo stopili v preteklost. Z avtobusom smo se skupaj z ostalimi udeleženci konference odpravili na izlet. Ogledali smo si Salono, najpomembnejše najdišče iz rimskih časov, kjer nas je vodička vodila po mestu, kjer je prebivalo 60.000 ljudi. Videli smo pokopališče, katedralo, areno ter mnogo drugih rimskih znamenitosti. Nato smo nadaljevali do prečudovite trdnjave Klis iz srednjega veka, kjer se je razprostiral prečudovit razgled na celoten Split. Vodič, oblečen v viteza, nam je podrobno prikazal zgodovino in znamenitosti, bili smo navdušeni, saj smo stali na mestu, kjer se lahko pozimi z eno roko, ki je obrnjena k celini, dotaknemo snega ter z drugo, ki je obrnjena proti morju, dotaknemo dežja. V kapelici smo zaključili ogled, kjer sem na koncu za vse udeležence zapela še pesem Amazing grace.

Nato je napočil čas odhoda. Po poti domov smo si še ogledali Trogir, kjer smo imeli kosilo. Nekaj prostega časa smo imeli še za kratko nakupovanje spominkov. Tako se je prečudovito potovanje kmalu bližalo koncu. Da nam je pot hitreje minila, smo se po poti igrali miselne igre in veselo peli. Zadnji postanek smo naredili v Areni v Zagrebu, kjer smo se še poveselili ob kavici. Domov smo prišli ob 1. uri ponoči. Imeli smo se prečudovito in zelo smo vesele, da smo lahko bile del te izmenjave v Splitu. "Bilo je kratko, a zelo sladko!"

Klavdija Ketiš

ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA

Glavna urednica in
grafična oblikovalka: **Karmen Konečnik**
Urednika: **Samo Kramer, Mitja Hudovernik**

To izdajo ŠUS-a so soustvarjali:

**Samo Kramer, Nina Kontrec, Milena Štrovs Gagič,
Simon Jeseničnik, Tanja Glušič, Klavdija Ketiš, Fatma Ahmetović**

Lektoriranje: **Milena Štrovs Gagič**

Oblikovalki zadnje strani:
Sara Mlinar in Kornelija A. Breznik

Kontakt: karmen.konecnik32@gmail.com

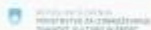
jabolko kakovosti 3. mesto

Šolsko je izobraževanje, znanost, kultura in šport ter Center RS za mobilnost in evropske programe izobraževanja in usposabljanja podpira razpisno pravo

za projekt v programu Izboljšano učenje 2012

Erasmus individualna mobilnost

**ŠOLSKEGA CENTRA SLOVENJ GRADEC,
VIŠJA STROKOVNA ŠOLA SLOVENJ
GRADEC**

Dr. Benka Florjan
Erasmus 2012-13-1-01

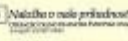
Dr. Bepi Turk
Ministerstvo izobraževanja, kulture in športa

Vizija

*Izkušnjam dodajamo znanje
in znanju ustvarjalnost.*

Poslanstvo

*Z izobraževalnimi programi slediti
potrebam organizacij po kvalitetnih kadrih
in študentom dati dobro popotnico
za uspešno poklicno pot.*

V okviru projekta IMPLETUM

'Uvajanje novih izobraževalnih programov na področju višjega strokovnega izobraževanja v obdobju 2008-2011'

podeljujemo

PRIZNANJE

**ŠOLSKEMU CENTRU SLOVENJ GRADEC,
VIŠJI STROKOVNI ŠOLI**

za vzpostavljen sistem vodenja kakovosti v skladu
z zahtevami sistema vodenja kakovosti v višjih strokovnih
šolah

Direktor Ekonomske šole Murska Sobota
mag. Beno Klemenčič

Vodja projekta IMPLETUM
mag. Matjan VELEČ

Murska Sobota, 18. 11. 2010

Asociacija partnerjev projekta IMPLETUM

Ustanova delni partner Erasmus projekta in Evropskega socialnega sklada ter Ministrstva RS za šolstvo in šport. Ustanova se bori v okviru Operativnega programa razvoja šolskih letov za obdobje 2007-2012, namena prioritet 'Uspeno šolsko leto in raziskovalnega učnega in usposabljanjskega letnega cikla' in 'Uspesnosti učnega usposabljanja in izobraževanja'.

Viša strokovna šola

Higher Vocational College

Univerza v Mariboru
Ekonomsko-poslovna fakulteta

PRIZNANJE

Višji šoli

SLOVENJ GRADEC

izrekamo priznanje

za doseženo

2. mesto

na tekmovanju med sodelujočimi višjimi šolami v učni delavnici
mednarodnega projekta vseživljenjskega izobraževanja

JEAN MONNET LEARNING EU AT SCHOOL

"Evropska unija za mlade" (EU4YOUth) -

tema "Medkulturna komunikacija v poslovnem okolju EU"

v izvedbi Ekonomsko-poslovne fakultete Univerze v Mariboru.

red. prof. dr. Polona Tominc
prodekanica za izobraževalno dejavnost EPF

Maribor, maj 2013

Polona Tominc

V IZBORU ZA VZGOJNO-IZOBAŽEVALNI ZAVOD
Z DRUŽBENODGOVORNO VIZIJO

PRIZNANJE

QVIZ 2012

PREJME

Šolski center Slovenj Gradec,

Viša strokovna šola

Polona Tominc

DIREKTORICA FAKULTETE PLANET GV
DR. POLONA TOMINC

Polona Tominc

REDNA ENOV. POSLOVNA ASISTENKA
POLONA TOMINC

V Ljubljani, 11. avgusta 2012